

Когато времето е ясно, изглежда по-голѣмъ и по-високъ. Когато е облачно или вали дъждъ, става по-низъкъ и по-продълговатъ. А покрие ли се съ снѣгъ — приближава се току до самия градъ.

По цѣли месеци се случва, никой не се вижда на него. Само нѣкое овчарче напролѣтъ се изправя на върха му и свирката му едвамъ-едвамъ се чува:

— Ли-лу, ли-лу!..

А овцитѣ около него дърпатъ зелената трева или тичатъ подиръ звънцитѣ на овнитѣ и агънцата следъ тѣхъ.

Тоя баиръ отначало нѣмалъ име. Пъкъ и защо му е било? Баиръ като баиръ, малко ли сж като него! Тѣ всичкитѣ ни се струватъ по-хубави, отколкото сж. Защото се намиратъ тамъ, дето сме се родили и радвали на божия день.

Тамъ, въ града при тоя баиръ нѣкога живѣли и добри, и зли хора. Както навсѣкжде и всѣкога по земята. Но ето, че се явили едни по-зли и отъ злитѣ хора. Това сж били лихоимцитѣ. *) Тѣ имали много пари. Сребърни и златни. Не можелъ никой да ги преброи. Толкозъ много били и постоянно се умножавали. Отгдето ги вземали тѣ, това знаели само сиромаситѣ мжже, беднитѣ вдовици и гладнитѣ дечица.

Щомъ нѣкой сиромасъ човѣкъ отивалъ да поиска отъ тѣхъ една жълтица, давали му, но после, вмѣсто една, вземали му по петъ или по десетъ и пакъ оставалъ длъженъ.

Лихоимцитѣ не си вземали всичкото земене отъ хората наеднажъ. Тѣ нарочно оставяли у беднитѣ хорица по една или две жълтици, за да се обърнатъ пакъ подиръ малко време въ много и много жълтици. Лихоимскитѣ жълтици се умножавали, както зайчета се въдятъ всѣки месецъ. А сиромаситѣ заприличвали на безпомощни мухи, които се омотавали въ мрежитѣ на голѣми черни паяци.

Чудѣли се и се маели клетитѣ сиромаси какво да правятъ, какъ да се отървятъ отъ това страшно зло. Оплаквали се на царя. Царскитѣ хора викнали лихоимцитѣ и имъ се скарали. Но не се минало много, тѣ

*) Лихоимци — хитри, зли лихвари, които даватъ пари подъ лихва.